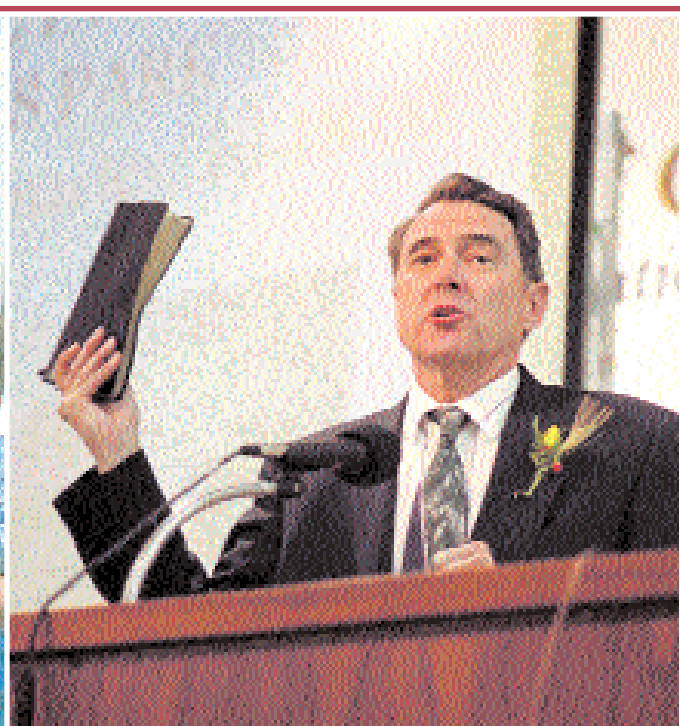

Christen zijn: Een manier van leven

Christen zijn: Een manier van leven

Het Christendom was eeuwenlang de belangrijkste religie in de westerse beschaving. Maar toch heeft haar invloed de oorlogen of de onmenselijkheden jegens zijn medemens niet merkbaar verminderd.

Helemaal niet! Integendeel, de onderzoeksresultaten onthullen een voor de hand liggende reden waarom het populaire Christendom zo ineffectief is: *slechts weinigen die zeggen dat zij Christus volgen brengen ook werkelijk in de praktijk wat Hij onderwees*. Tot op de dag van vandaag is het overgrote gedeelte van de belijdende christenen slechts in naam Jezus Christus volgzaam. Ze leven eenvoudigweg niet volgens de manier van leven zoals Jezus deze onderwees.

Christendom heeft haar invloed de oorlogen of de onmenselijkheden niet merkbaar verminderd.

Robert Franklin, hoofd van de sectie 'Black-Church Studies' aan de Candler School of Theology in Atlanta (V.S.), op: "... Hoewel we uit een enquête hebben ontdekt dat 96 procent van de Amerikanen beweren in God te geloven ... geloof ik niet dat dat waarheidsgetrouwe informatie is ... Ik denk dat mensen "geloven in God" uitdrukken in een soort van lidmaatschap, een erg goedkoop lidmaatschap in de beschaafde wereld. Amerikanen hechten, in mijn opinie, een erg grote waarde aan de esthetische kant van religie. We houden van Händels *Messiah*, ... [bewonderen] de kunst in de Sixtijnse Kapel, maar wanneer het aankomt op het volgen van de Tien Geboden, de Bergrede, de ethische kant van religie, dan denk ik dat we nog een hele lange weg te gaan hebben."

De mensen houden er uiteenlopende ideeën op na wat betreft de inhoud van Christendom of christen-zijn. Maar slechts weinig van deze ideeën zijn gebaseerd louter en alleen op wat de Bijbel onderwijst. Vele enquêtes en onderzoeken onder belijdende christenen tonen aan dat zij menen dat zo lang zij geloven in Jezus, regelmatig naar de Kerk gaan en door de bank genomen goede mensen zijn, zij God behagen.

Religie is in hun ogen min of meer wat zij willen dat religie inhoudt. Zij menen dat elke persoonlijke religieuze voorkeur of

gewoonte acceptabel is voor God zo lang het maar wordt ingegeven door goede bedoelingen.

Daarnaast leren veel religieuze leiders hun volgelingen te geloven dat iedere inspanning van hun kant om goede werken te doen als een manier van het leiden van je leven op basis van de Geschriften, naast het simpelweg 'geloven,' eenvoudigweg een belediging jegens God is. Sommigen beweren zelfs dat God *niets anders* van hen verwacht dan dat zij geloven in het bestaan van Jezus of dat zij 'geloven in Christus naam.' De overtuiging dat christen-zijn *een manier van leven* behoort te zijn—dat God van ons verwacht dat wij datgene *doen* waarin Hij welbehagen scheidt—is nagenoeg verdwenen.

Is het aanvaardbaar dat we menen dat we vrij zijn om God te aanbidden zoals wij dat willen, om God om te vormen naar ons beeld en onze gelijkenis? Of heeft God een benadering van het leven zoals Hij *verwacht dat wij dat leiden*, geopenbaard? Maakt het voor God uit wat we doen en hoe we ons gedragen? Is Hij bezorgd om de manier waarop we leven? Beschrijft Zijn Woord *een manier van leven* zoals Hij verwacht dat wij dat in de praktijk brengen? Als dat zo is, wat is dan die manier van leven? Maakt het enig verschil in de relatie die wij geacht worden met Hem te hebben? In deze les zullen we de antwoorden op deze vragen bestuderen vanuit de Bijbel.

DE GODDELIJKE MANIER VAN LEVEN

Is louter het geloven in Jezus als Heer en Heiland voldoende om eeuwig leven te ontvangen?

"Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is. Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Here, Here, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd en in uw naam boze geesten uitgedreven en in uw naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid" (Matt. 7:21-23; vergelijk Luk. 9:23).

Hoewel de acceptatie en het eerbiedigen van de rol van Christus in ons behoud van essentieel belang is, zei Jezus dat alleen het geloven in Zijn naam niet voldoet aan al Gods eisen met betrekking tot de manier waarop we dienen te leven. We moeten ook de wil van de Vader *doen*.

Jezus legde uit dat Hij veel meer verwacht van Zijn volgelingen dan eenvoudigweg geloven dat Hij de Christus is—de Messias—en Hem Here noemen. Hij verwacht ook van ons dat we *onze manier van leven veranderen*.

Hoe omschreef Christus de manier waarop we zouden moeten leven?

"Gaat in door de enge poort, want wijd is de poort en breed de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die

daardoor ingaan; want eng is de poort, en smal de weg, die ten leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden” (Matt. 7:13-14; vergelijk Luk. 13:23-25).

George Barna, een Amerikaanse enquêteur die gespecialiseerd is in het onderzoeken en in kaart brengen van religieuze trends en gedrag, zegt dat het moderne Christendom een kilometer breed en tien centimeter diep is. Maar een kilometer breed Christendom is niet de weg naar Gods Koninkrijk. Integendeel, volgens Jezus is het de snelweg naar vernietiging.

De weg die leidt tot eeuwig leven is de weg van *leven binnen de grenzen die daaraan worden gesteld in Gods wetten*. Het is niet de brede en populaire weg die elk gedrag, elke voorkeur of gewoonte goedkeurt.

Wat is de bron van de meningen van veel mensen met betrekking tot de manier waarop zij God zouden moeten dienen en aanbidden?

“Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij. Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn” (Matt. 15:8-9).

“Ik heb die profeten niet gezonden, toch hebben zij gelopen; Ik heb tot hen niet gesproken, toch hebben zij geprofeteerd. Maar als zij in mijn raad hadden gestaan, dan zouden zij mijn volk mijn woorden hebben doen horen, dan zouden zij hen hebben doen terugkeren van hun boze weg en van de boosheid hunner handelingen” (Jer. 23:21-22; vergelijk 2 Kor. 11:13-15).

Zoals het was in de dagen van Jezus en de bijbelse profeten, zo is het ook nog vandaag de dag! Veel mensen stellen hun geloof in de woorden en meningen van die religieuze leiders die zij het meest mogen. Weinigen kijken eerst naar Gods woorden in de Bijbel als de primaire basis van hun geloofsvattingen.

Wat zou de bron van ons geloof en de leidraad voor ons gedrag moeten zijn?

“Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus” (Rom. 10:17; vergelijk verzen 15-16).

“Tot de wet en tot de getuigenis! Voor wie niet spreekt naar dit woord, is er geen dageraad” (Jes. 8:20).

Indien we werkelijk God willen volgen volgens Zijn instructies moeten we de oorsprong van onze huidige geloofsvattingen en onze manier van leven oprecht onderzoeken. We moeten onszelf afvragen of ze werkelijk onttrokken zijn aan de Bijbel. Zijn onze leraars trouw aan Gods Woord? Of verspreiden zij slechts de ideeën en leringen van mensen? De antwoorden op deze vragen maken een enorm verschil in het antwoord op de vraag of God al dan niet met ons wil werken als Zijn dienstknechten en of Hij ons al dan niet zal afkeuren.

Is het tevergeefs dienen van God een recente ontwikkeling?

“Huichelaars, terecht heeft Jesaja over u geprofeteerd, zeggende: Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij. Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn” (Matt. 15:7-9).

“En zij komen bij u als in een volkso ploop, zetten zich voor u neer, als mijn volk, en horen uw woorden, maar doen er niet naar; woorden van liefde zijn in hun mond, maar hun hart gaat uit naar hun woekerwinst. Zie, gij zijt voor hen als een liefdeslied, schoon van klank, passend bij snaarspel. Zij horen uw woorden, maar doen er geenszins naar” (Ez. 33:31-32).

“want eng is de poort, en smal de weg, die ten leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vin-

Meer dan 2.500 jaar geleden beschreven de profeten Jesaja en Ezechiël de manier van aanbidding van de Israëlieten, die slechts op eigenbelang gericht en zonder waarde was. De mensen hoorden de woorden van Gods boodschappers, maar zij *handelden niet* naar hetgeen zij hoorden. Later, in de tijd van het Nieuwe Testament, zei Jezus dat deze benadering resulteerde in het *tevergeefs* dienen van God—uiteindelijk zonder vruchten en zonder waarde. Er is weinig veranderd. Het tijdperk waarin wij leven is het tijdperk van ongeloof.

Hoe beschrijven de Schriften het geloof en de houding van de vroege Christenen?

“... En toen Priscilla en Aquila hem hoorden, namen zij hem tot zich en legden hem de weg Gods nauwkeuriger uit” (Hand. 18:26).

“En omstreeks dat tijdstip ontstond er geen geringe opschudding inzake de weg” (Hand. 19:23).

“Maar Felix, die zeer goed van de weg op de hoogte was, verdaagde hun zaak en zeide: Zodra de overste Lysias komt, zal ik in uw zaak een beslissing nemen” (Hand. 24:22; vergelijk Hand. 9:1-2; 19:1-2, 9-10).

De leden van de vroege Kerk verwezen vaak naar zichzelf als degenen die *De Weg* volgden. Paulus refereerde naar hun manier, hun weg, van leven als “*de weg des Heren*” en “*de weg Gods*” (Hand. 18:25-26). Met andere woorden, de vroege Christenen, die rechtstreeks door de apostelen van Christus waren onderwezen, werden herkend aan hun *daden* en hun *handelingen*. Hun *goddelijke manier van leven* onderscheidde hen van de maatschappij rondom hen.

De manier van leven van de vroege Christenen werd *de Weg* genoemd omdat zij leefden volgens *de manier waarop Christus leefde*, de weg die Christus volgde in Zijn leven. Zij volgden Zijn voorbeeld. Zij volgden Zijn instructies op. De “Weg” was toen, en is nu, een manier van leven en denken die totaal anders is dan de manier van leven en denken die door

de overgrote meerderheid van de mensheid wordt gevolgd.

DE BASIS

Toen Christus naar de aarde kwam legde Hij uit dat deze andere manieren van denken de vrucht van rechtvaardige daden en handelingen zou voortbrengen—door de kracht van de Heilige Geest. Hij onderwees dat Gods weg de weg van *geven* is in plaats van de normale, egoïstische weg van *nemen* (Luk. 6:38; Hand. 20:35).

Op welke manier stelde Paulus deze twee manieren van denken en leven tegenover elkaar?

“Want zij, die naar het vlees zijn, hebben de gezindheid van het vlees, en zij, die naar de Geest zijn, hebben de gezindheid van de Geest. Want de gezindheid van het vlees is de dood, maar de gezindheid van de Geest is leven en vrede” (Rom. 8:5-6).

De basis van de weg dat wij zouden moeten leven zijn uitgelegd in de Bijbel.

“Zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ieder lette ook op dat van anderen. Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was” (Fil. 2:3-5).

De sleutel tot het leven volgens een manier die verschillend is van de manieren van de wereld is om Gods Geest toe te staan in ons te werken opdat we *denken* zoals Jezus Christus. Door Zijn Geest leidt God ons niet alleen in een andere manier van denken, Hij helpt ons ook de beweegredenen voor onze handelingen te veranderen. Deze focus op *onbaatzuchtigheid* in plaats van het gericht zijn op het eigen belang, dat voortkomt uit onze natuurlijke manier van denken, brengt als gevolg daarvan een geweldige verandering teweeg in de manier waarop we leven en waarop we de dingen doen.

Wat zijn de grootste prioriteiten in onze nieuwe manier van leven?

“Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden” (Matt. 6:33).

“Want al wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is, die is mijn broeder en zuster en moeder” (Matt. 12:50).

“... maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid” (1 Joh. 2:17).

God vraagt van ons dat wij onze prioriteiten opnieuw stellen, door Zijn Geest toe te staan om ons te helpen onze manier van denken te veranderen. God dienen door Zijn wil te doen en ernaar te verlangen om in Zijn Koninkrijk te komen zouden onze hoogste prioriteiten moeten zijn. Als wij God op de eerste plaats stellen belooft Hij dat Hij voorziet in manieren om in onze behoeften te voorzien. Dat alleen is al een wonderbaarlijke belofte, die ons vertrouwen en troost zou moeten geven.

Het leven van een goddelijk leven is veel meer dan slechts Gods naam aanroepen of in Zijn naam handelen alsof dat alleen ons een excuus geeft voor wat wij ook maar wensen. Het leven van een goddelijk leven is het doen *wat God behaagt*. Het is in de praktijk brengen van hetgeen Hij van ons verwacht dat wij doen—het leven van ons leven op een manier die is omschreven in Zijn Woord. We moeten dus de basis van die manier van leven goed begrijpen!

Welke andere fundamentele principes onderwees Christus Zijn apostelen?

“En zie, een wetgeleerde stond op om Hem [Jezus] te verzoeken en zeide: Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven? En Hij zeide tot hem: Wat staat in de wet geschreven? Hoe leest gij? Hij antwoordde en zeide: Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf. En Hij zeide tot hem: Gij hebt juist geantwoord; doe dat en gij zult leven” (Luk. 10:25-28).

“Want dit is de liefde Gods, dat wij zijn geboden bewaren. En zijn geboden zijn niet zwaar” (1 Joh. 5:3).

“Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden” (Joh. 15:13; vergelijk verzen 15-17).

Jezus en Zijn apostelen onderwezen een manier van leven gebaseerd op het onderhouden van Gods geboden vanuit een *hart vol liefde*, dat bereid is om persoonlijke offers te brengen in het belang van anderen—door te focussen op het *geven* in plaats van op het *nemen*. Het is de manier van bezorgdheid om het welzijn van de anderen.

Een ware Christen kan zijn manier van leven—zijn nieuwe manier van leven—niet baseren op zijn eigen ideeën over goed en kwaad. De basisprincipes van de manier waarop we zouden moeten leven zijn omschreven door God in Zijn Geschriften. Gods wetten, en het voorbeeld van het perfect gehoorzamen aan deze wetten door Christus, zetten de lijnen uit voor het ware Christelijke leven.

Laten we ervoor zorgen dat we de rol van Gods wetten in onze levens begrijpen. Paulus legt nadrukkelijk uit in zijn brieven dat geen enkele wet ons ooit kan rechtvaardigen—dat wil zeggen, het kan de schuld die we op ons geladen hebben door onze begane misstappen niet verwijderen (Rom. 3:23-25). Rechtvaardiging—het verwijderen van de schuld vanwege zonden die we voorheen begaan hebben—is een *geschenk* van God dat Hij ons vrijelijk geeft als wij ons bekeren en ons geloof stellen in de offerdood van Christus als betaling voor onze zonden. “Want,” zegt Paulus, “wij zijn van

oordeel, dat de mens door geloof gerechtvaardigd wordt, zonder werken der wet” (vers 28)—dat wil zeggen, door het geloof in de dood van Christus in onze plaats.

Vervolgens legt Paulus echter uit welke rol de wet nog steeds in ons leven speelt. “Stellen wij dan door het geloof de wet buiten werking? Volstrekt niet; veeleer bevestigen wij de wet” (vers 31). Het doel van de wet is niet om te voorzien in vergeving van zonde, maar om zonde *kenbaar* te maken—“want wet *doet zonde kennen*” (vers 20). Gods wet openbaart de principes en de standaard van de goddelijke manier van leven.

Paulus legde het fundament van het leven dat hij persoonlijk leefde uit: “. . . Maar dit erken ik voor u, dat ik *naar die weg* die zij [ongelovigen] een secte noemen, inderdaad de God der vaderen vereert, *gelovende al hetgeen in de wet en in de profeten geschreven staat*” (Hand. 24:14-17). Paulus manier van leven was gebaseerd op wat hij had geleerd uit de Heilige Schriften.

Dit zouden onze levens ook moeten reflecteren—de hoogste standaard van een liefhebbende houding volgens deze zelfde Schriften. Onze houding zou de houding van het willen zijn van meewerkende en respectvolle dienstknechten van God en van onze medemens moeten reflecteren. Als ware Christenen worden we geacht om *zorgzame* en *dienende* mensen te zijn die onvoorwaardelijk loyaal zijn aan de principes die onderwezen worden in de Schriften.

HET IN DE PRAKTIJK BRENGEN VAN LIEFDE, EERBIED EN RESPECT

Beschrijft de Bijbel de manier waarop we met andere mensen moeten omgaan?

“Eert allen, hebt de broederschap lief, vreest God, eert de keizer. Gij, huisslaven, weest in alle vreeze uw meesters onderdanig, niet alleen de goede en vriendelijke, maar ook de verkeerde” (1 Petr. 2:17-18).

“Wie niet liefheeft, kent God niet, want God is liefde” (1 Joh. 4:8; vergelijk 1 Joh. 2:9-11).

Zoals Johannes ons vertelt is God liefde. *Liefde* somt Gods karakter, Zijn motivatie, hoe Hij leeft en hoe Hij met ons omgaat, op. Hij wil dat wij liefde ten toon spreiden in al ons handelen met anderen.

Hoe moeten wij degenen die boven ons staan qua autoriteit benaderen?

“Herinner hen eraan, dat zij zich aan overheid en gezag onderwerpen, gehoorzaam, tot alle goed werk bereid zijn, geen lastertaal uiten, niet twisten, vriendelijk zijn en alle zachtmoedigheid bewijzen aan alle mensen” (Titus 3:1-2; vergelijk Efe. 6:5-7).

“Ik vermaan u dan allereerst smekingen, gebeden, voorbeden en dankzeggingen te doen voor alle mensen, voor koningen en alle hooggeplaatsten, opdat wij een stil en rustig leven mogen leiden in alle godsvrucht en waardigheid. Dit is goed en aangenaam voor God, onze Heiland, die wil, dat alle mensen behouden worden en tot erkenning der waarheid komen” (1 Tim. 2:1-4).

“Ieder mens moet zich onderwerpen aan de overheden,

die boven hem staan. Want er is geen overheid dan door God en die er zijn, zijn door God gesteld. Wie zich dus tegen de overheid verzet, wederstaat de instelling Gods, en wie dit doet, zullen een oordeel over zich brengen. Want, als iemand goed handelt, behoeft hij niet bevreesd te zijn voor de overheidspersonen, maar wel, als hij verkeerd handelt. Wilt gij zonder vrees voor de overheid zijn? Doe het goede, en gij zult lof van haar ontvangen” (Rom. 13:1-3).

Hoe dienen echtgenoten (m/v) met elkaar om te gaan?

“Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft” (Efe. 5:25).

“Mannen, hebt uw vrouw lief en weest niet ruw tegen haar” (Kol. 3:19).

“Desgelijks gij, mannen, leeft verstandig met uw vrouwen, als met brozer vaatwerk, en bewijst haar eer, daar zij ook medeërfgenen zijn van de genade des levens, opdat uw gebeden niet belemmerd worden. Ten slotte, weest allen eensgezind, medelijdend, hebt de broeders lief, weest barmhartig en ootmoedig” (1 Petr. 3:7-8).

“Evenzo gij, vrouwen, weest uw mannen onderdanig, opdat, ook indien sommigen aan het woord niet gehoorzaam zijn, zij door de wandel hunner vrouwen zonder woorden gewonnen worden, doordat zij uw reine en godvrezende wandel opmerken” (1 Petr. 3:1-2).

Laten de Schriften zien dat kinderen respect moeten laten zien en dienen te ontvangen?

“Eer uw vader en uw moeder (dit is immers het eerste gebod, met een belofte) opdat het u welga en gij lang leeft op aarde. En gij, Vaders, verbittert uw kinderen niet, maar voedt hen op in de tucht en in de terechtwijzing des Heren” (Efe. 6:2-4).

“Kinderen, gehoorzaamt uw ouders in alles, want dit is welbehagelijk in de Here. Vaders prikkelt uw kinderen niet, opdat zij niet moedeloos worden” (Kol. 3:20-21).

“. . . Immers, kinderen behoren niet voor hun ouders te sparen, maar ouders voor hun kinderen” (2 Kor. 12:14).

Het is even belangrijk dat ouders liefdevol, zachtmoedig, vriendelijk en bemoedigend zijn jegens hun kinderen als dat het is voor kinderen om te leren om respect, eerbied en liefde voor hun ouders te hebben. Wederzijdse liefde en respect brengen in kinderen een goed karakter voort en bouwen duurzame banden tussen hen en hun ouders op.

Respect dat thuis is geleerd wordt meegenomen in het volwassen leven. Een van de redenen van de boosheid en het geweld in de maatschappij is het verval van het hebben van oprecht respect voor anderen in de familie—vooral voor de gevoelens en prestaties van kinderen.

Verwacht God van ons dat wij iedereen met vriendelijkheid en zachtmoedigheid behandelen?

“En een dienstknecht des Heren moet niet twisten, maar vriendelijk zijn jegens allen . . .” (2 Tim. 2:24).

“Met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkander in liefde te verdragen” (Efe. 4:2; vergelijk 1 Tess. 4:6-8).

De goddelijke manier van leven begint met onze houding jegens anderen. In elk aspect van het leven zouden we anderen met vriendelijkheid, liefde en respect moeten behandelen.

Hoe belangrijk is het dat we God de Vader en Zijn Zoon evenzeer liefhebben en respecteren?

Zoals in een huwelijksverbond waarin het stel belooft elkaar lief te hebben, belooft God een verbond aan te gaan met degenen die zich willen onderwerpen aan Hem.

met allen, die onze Here Jezus Christus onvergankelijk liefhebben” (Efe. 6:24; vergelijk Joh. 5:22-23).

God de Vader en Zijn Zoon, Jezus de Messias, te respecteren, lief te hebben en te eren is een essentieel aspect van het leven van ons leven op de manier waarop God wil dat wij ons leven leiden.

Alle succesvolle relaties vereisen een bepaalde mate van respect en eerbied voor de daarbij betrokken partijen. Voeg daaraan toe waardering—het begin van liefde—voor elkaar en een langdurige en intieme persoonlijke relatie zal ontstaan. Maar indien een van deze essentiële ingrediënten wordt weggelaten zal de relatie beginnen te verdorren. Als alles wordt weggelaten zal de relatie uiteenvallen.

Het huwelijk bijvoorbeeld kan slechts slagen indien beide partijen de ander liefhebben, eren en respecteren. Het is onmogelijk om een werkelijk gelukkig huwelijk voor te stellen, waarin de ene partij voortdurend geen oog heeft voor de gevoelens en verlangens van de ander.

Toch proberen veel belijdende Christenen om hun relatie

“Hij zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod” (Matt. 22:37-38; vergelijk Mal. 1:6).

“Nu dan, Israël, wat vraagt de Here, uw God, van u dan de Here, uw God, te vrezen door in al zijn wegen te wandelen; Hem lief te hebben; de Here, uw God, te dienen met uw ganse hart en met uw ganse ziel” (Deut. 10:12).

“De genade zij

met God op exact deze manier te onderhouden. Ze verwachten van God dat Hij hun gevoelens en behoeften behandelt met liefde en respect, terwijl ze het niet nodig vinden om God met dezelfde eer en hetzelfde respect te behandelen. Ze slaan geen acht op Zijn Woord, verwerpen Zijn onderwijs en negeren Zijn geboden. Ze slagen er niet in om de *wederzijdse verplichtingen*, die aanwezig dienen te zijn in de relatie zoals God verwacht met ons te hebben en zoals wij die dienen te hebben met de bekeerde geestelijke familie die Hij aan het scheppen is, te begrijpen.

Hoe ziet God Zijn relatie met degenen die werkelijk bekeerd zijn?

“En Ik zal u tot Vader zijn en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Here, de Almachtige” (2 Kor. 6:18).

“Wie overwint, zal deze dingen beërven, en Ik zal hem een God zijn, en hij zal Mij een zoon zijn” (Openb. 21:7).

“Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven” (Joh. 1:12; vergelijk Rom. 8:14-17).

Wat voor soort relatie had God met het oude Israël?

“Maar Ik zal in uw midden wandelen en u tot een God zijn en gij zult Mij tot een volk zijn” (Lev. 26:12).

“Vergeldt gij op deze wijze de Here, gij dwaas en onwijs volk? Is Hij niet uw Vader, die u geschapen heeft, die u gemaakt heeft en toebereid?” (Deut. 32:6).

“... dat gij [Israël] Mij noemen zult: mijn man, en ... Ik [God] zal u Mij tot bruid werven voor eeuwig; Ik zal u Mij tot bruid werven door gerechtigheid en recht, door goedertierenheid en ontferming. Ik zal u Mij tot bruid werven door trouw ...” (Hos. 2:16, 19-20).

Welke relatie met God heeft Christus door Zijn dood voor ons mogelijk gemaakt?

“Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat Ik met het huis van Israël en het huis van Juda een nieuw verbond sluiten zal. Niet zoals het verbond, dat Ik met hun vadersen gesloten heb ten dage dat Ik hen bij de hand nam, om hen uit het land Egypte te leiden: mijn verbond, dat zij verbroken hebben, hoewel Ik heer over hen ben, luidt het woord des Heren. Maar dit is het verbond, dat Ik met het huis van Israël sluiten zal na deze dagen, luidt het woord des Heren: Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn” (Jer. 31:31-33).

“Evenzo ook de beker, nadat de maaltijd afgelopen was, en Hij zeide: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, doet dit, zo dikwijls gij die drinkt, tot mijn gedachtenis” (1 Kor. 11:25).

Net zoals wanneer een man en een vrouw een huwelijksverbond aangaan (Mal. 2:14), waarbij zij beloven elkaar lief te hebben als man en vrouw, heeft God beloofd om een verbond aan te gaan met degenen die zich aan Hem willen onderwerpen met geheel hun hart en hun verstand.

Het woord ‘nieuw’ in het Nieuwe Verbond, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament, impliceert een hernieuwde verbondsrelatie. Het impliceert echter niet een volledig andere verbondsrelatie.

Het Nieuwe Verbond is een *hernieuwing* van Gods oorspronkelijke verbond. Het kan vergeleken worden met de grondwet, waaraan amendementen zijn toegevoegd om uit te leggen hoe het originele document geïnterpreteerd dient te worden onder specifieke omstandigheden. Ze passen het origineel aan, maar schaffen het niet af.

Op een zelfde manier bevestigen de Schriften dat er een nieuwe—in de betekenis van *vernieuwd*—verbondsrelatie bestaat voor al degenen die, na bekering en doop, veranderd zijn door Gods Geest (Hebr. 8:6, 10; Efe. 2:11-13). Die nieuwe relatie heft het origineel, waarop de oude relatie was gebaseerd, niet op en schaft het niet af.

Het is wel zo dat bepaalde aspecten van het originele document—de Schriften uit het Oude Testament—dienen te worden geïnterpreteerd en toegepast volgens de *geest van de wet*, zoals geopenbaard door Christus, in plaats van door de *letter van de wet* (2 Kor. 3:6). Een voorbeeld: een overspelige, die zich bekeert, wordt vergeven in plaats van gestenigd. Waar sprake is van bekering maakt de oude ‘bediening, die veroordeling brengt’ plaats voor de ‘bediening, die rechtvaardigheid brengt’, waardoor vroegere zonden kunnen worden vergeven en vergeten (vers 9).

De boeken van het Nieuwe Testament onthullen goed omschreven richtlijnen om de Schriften van het Oude Testament toe te passen op de vernieuwde verbondsrelatie. Er is geen tekst weggelaten uit het oude bij de introductie van het nieuwe (Matt. 5:17). enkele *amendementen* op het oude zijn omschreven in het nieuwe.

De meeste opmerkelijke aanpassingen zijn de insluiting van alle mensen uit alle volken, de toevoeging van betere beloften—waaronder de belofte van eeuwig leven—en het actief werkzaam zijn van Gods Geest in degenen die de nieuwe verbondsrelatie met God zijn aangegaan. Deze en gelijke aanpassingen verbeteren de verbondsrelatie die bestaat tussen God en Zijn volk aanzienlijk.

Hoe wordt de toekomstige relatie tussen Christus en Zijn Kerk omschreven in de Schriften?

“Want met een ijver Gods waak ik [Paulus] over u, want ik heb u [de Kerk] verbonden aan een man, om u als een reine maagd voor Christus te stellen” (2 Kor. 11:2; vergelijk Efe. 5:25-32).

“Laten wij blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem de eer geven, want de bruiloft des Lams is gekomen en zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt; en haar is gegeven zich met blinkend en smetteloos fijn linnen te kleden, want dit fijne linnen zijn de rechtvaardige daden der heiligen. En hij zeide tot mij: Schrijf, zalig zij, die genodigd zijn tot het bruiloftsmaal des Lams. En hij zeide tot mij: Dit zijn de waarachtige woorden van God” (Openb. 19:7-9).

Wanneer Jezus terugkeert naar de aarde als Koning der Koningen zal Zijn relatie met Zijn opgestane heiligen zijn als die tussen een man en zijn vrouw. Dit betekent dat de huidige relatie tussen Christus en de leden van Zijn Kerk slechts het begin is van een *eeuwige* relatie van vertrouwen, trouw en

liefde.

Onze relatie met God kan vergeleken worden met een *groeïende familierelatie* tussen een vader en zijn kinderen of met een *innemende relatie* tussen een man en zijn vrouw. Het op een juiste manier onderhouden van deze speciale relatie omvat liefde, respect, eerbied, inspanning en toewijding. Net als iedere andere relatie is voor het succes ervan ook een grote investering qua *tijd* vereist.

WERKEN AAN DE GEWOONTE VAN GEBED EN HET DOEN VAN BIJBELSTUDIE

Goede communicatie is belangrijk voor een goede relatie. Een veelgehoorde vraag van vrouwen aan hun man is vaak ‘praat met me’. Een verstandige echtgenoot begrijpt deze behoefte en geniet van de communicatie met zijn vrouw. Kinderen hebben aanmoediging nodig en instructie van hun ouders, en ouders moeten luisteren naar de verzoeken, vragen en meningen van hun kinderen. De basis van goede communicatie omvat zowel *praten* als *luisteren*.

Dezelfde principes gaan op voor onze relatie met onze hemelse Vader. Goede communicatie tussen Hem en ons is een vitaal aspect van de goddelijke manier van leven. God spreekt tot ons door Zijn Woord, de Heilige Schriften (Jer. 10:1; Jes. 51:7). Wij praten tot Hem door gebed. Deze wegen van communicatie tussen God en ons behoren echter geen eenrichtingsverkeer te worden—doordat wij voornamelijk om gunsten vragen, maar nooit luisteren naar advies en instructie. Samen dienen ze te worden tot een tweerichtingsverkeer met interactieve communicatie.

Hoe vaak dienen we tot God te spreken in gebed?

“Verblijdt u te allen tijde, bidt zonder ophouden, dankt onder alles, want dat is de wil Gods in Christus Jezus ten opzichte van u” (1 Tess. 5:16-18).

God wil dat wij het bidden tot Hem tot een regelmatige gewoonte maken. Dit betekent niet dat we zonder pauze elke dag dienen te bidden. Het betekent eenvoudigweg dat we er niet mee moeten ophouden om een gewoonte van bidden te maken—we dienen regelmatig en consistent te bidden om het contact met God te onderhouden.

Wat waren de gewoontes van enkele van Gods trouwe dienaren aangaande het bidden?

“Des avonds, des morgens en des middags klaag en kreun ik; Hij hoort mijn stem” (Ps. 55:17).

“Zodra Daniel vernomen had, dat het bevelschrift geschreven was, ging hij naar zijn huis; nu had hij in zijn bovenvertrek open vensters aan de kant van Jeruzalem; en driemaal daags boog hij zich neder op zijn knieën en bad en loofde zijn God, juist zoals hij dat tevoren placht te doen” (Dan. 6:10).

“En vroeg, nog diep in de nacht, stond [Jezus] op en ging naar buiten en Hij ging heen naar een eenzame plaats en bad aldaar” (Mark. 1:35).

De Schriften laten zien dat het vrijwel gewoonte was onder

Gods dienaren om meer dan één keer per dag te bidden. De Bijbel laat minimaal één gebeurtenis zien, waarbij Jezus 's ochtends zeer vroeg opstond om zodoende extra tijd te hebben om met God in privé te spreken in gebed.

Is God werkelijk geïnteresseerd in wat wij tot Hem te zeggen hebben?

“Want de ogen des Heren zijn op de rechtvaardigen, en zijn oren tot hun smeking . . .” (1 Petr. 3:12).

“Het gebed van een rechtvaardige vermag veel, doordat er kracht aan verleend wordt” (Jak. 5:16).

Het boek Openbaring vergelijkt onze gebeden met de geur van heerlijk reukwerk, dat opstijgt naar God (Openb. 5:8; 8:3-4). Hij verlangt ernaar om onze oprechte bezorgdheden te horen. We zouden dit kunnen vergelijken met twee jonge, verliefde mensen die veel en open met elkaar omgaan—oplettend op elk woord dat de ander zegt. God waardeert het als wij datzelfde enthousiasme en dezelfde gretigheid hebben, hetzelfde vurige verlangen, om met Hem om te gaan.

Hoe ontvankelijk is God jegens ons als wij bidden?

“. . . alles wat u biddend begeert, geloof dat u het ontvangen zult, en het zal u ten deel vallen” (Mark. 11:24).

“Maar laat hij er in geloof om vragen en daarbij niet twifelen. Immers, wie twijfelt, lijkt op een golf van de zee, die door de wind voortgestuwd en op- en neergeworpen wordt. Want zo iemand moet niet denken dat hij iets ontvangen zal van de Heere” (Jak. 1:6-7).

“En dit is de vrijmoedigheid die wij hebben in het toegaan tot God, dat Hij ons verhoort, telkens als wij iets bidden naar Zijn wil” (1 Joh. 5:14).

God heeft ons beloofd dat hij naar ons luistert en ons antwoordt als wij oprecht en vurig bidden—naar Zijn wil—en serieus ons vertrouwen in Hem stellen.

Op wiens gebeden zal God weigeren om acht te slaan?

“De HEERE is ver van goddelozen, maar het gebed van rechtvaardigen verhoort Hij” (Spr. 15:29).

“Zie, de hand van de HEERE is niet te kort dat ze niet zou kunnen verlossen, en Zijn oor is niet toegestopt dat het niet zou kunnen horen. Maar uw ongerechtigheden maken scheiding tussen u en uw God, uw zonden doen Zijn aangezicht voor u verborgen zijn, zodat Hij u niet hoort” (Jes. 59:1-2).

“Van hem die zijn oor afkeert van het luisteren naar de wet, is zelfs zijn gebed een gruwel” (Spr. 28:9; vergelijk Zach. 7:11-13).

“U bidt wel, maar u ontvangt niet, omdat u verkeerd bidt, met het doel het in uw hartstochten door te brengen” (Jak. 4:3).

Goede communicatie is als tweerichtingsverkeer. We moeten niet alleen met God spreken door gebed, maar we moeten ook aandachtig letten op hetgeen Hij tegen ons zegt wat wij moeten doen. We doen dit door Zijn geschreven Woord, de Bijbel te bestuderen en te volgen (Ps. 1:1-3; 119:97-100).

God verwacht van ons dat wij aandacht schenken aan Zijn geschreven Woord—in het bijzonder aan Zijn fundamentele principes, de Tien Geboden—als een eerste vereiste als wij

willen dat God naar onze gebeden luistert en ons antwoordt. De boeken van de Bijbel kunnen worden vergeleken met brieven van Hem, waarbij elke brief aspecten van Zijn wil aan ons duidelijk maken. Als we niet luisteren naar Zijn geschreven Woord zullen onze verzoeken aan Hem waardeloos zijn. Hij zegt ons dat Hij eenvoudigweg zal weigeren om te antwoorden (Jesaja 59:1-2).

U zou het kunnen vergelijken met een vrouw die van haar echtgenoot verwacht dat hij haar met liefde overstelpt en goed voor haar is, terwijl zij openlijk een buitenechtelijke affaire heeft. Een dergelijke verwachting is onrealistisch. Op gelijke wijze is het onrealistisch om te verwachten van God dat hij de gebeden beantwoordt van iemand die niet in het minste interesse toont in trouw zijn aan Hem, iemand die hardnekkig weigert om naar Zijn Woord te luisteren. Natuurlijk zal God, wanneer iemand zich bekeert, wel weer naar zijn gebeden gaan luisteren.

Laat de Schrift zien hoe we de Bijbel effectief kunnen bestuderen?

“Beijvert u om uzelf welbeproefd voor God te stellen, als een arbeider die zich niet hoeft te schamen en die het Woord van de waarheid recht snijdt” (2 Tim. 2:15).

“En dezen waren edeler van gezindheid dan die in Thessalonica, want zij ontvingen het Woord met grote bereidwilligheid en onderzochten dagelijks de Schriften om te zien of die dingen zo waren” (Handelingen 17:11).

“Mijn zoon, als je mijn woorden aanneemt, en mijn geboden bij je opbergt, om je oor acht te doen slaan op de wijsheid, als je je hart neigt naar het inzicht, ja, als je roept om het verstand, je stem laat klinken om inzicht, als je het zoekt als zilver, het naspeurt als verborgen schatten, dan zul je de vreze des HEEREN begrijpen, de kennis van God vinden” (Spr. 2:1-5).

“Vertrouw op de HEERE met heel je hart, en steun op je eigen inzicht niet. Ken Hem in al je wegen, dan zal Hij je paden rechtmaken. Wees niet wijs in je eigen ogen: vrees de HEERE en keer je af van het kwade” (Spr. 3:5-7).

Een kind dat aandacht schenkt aan onderricht stelt zijn ouders tevreden en maakt hen gelukkig. Op dezelfde manier behaagt het God wanneer we Zijn Woord op een ijverige manier bestuderen om te leren hoe Hij wil dat wij ons leven inrichten.

Welk primair voordeel heeft het bestuderen van de Schrift?

“Heel de Schrift is door God ingegeven en is nuttig om daarmee te onderwijzen, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de rechtvaardigheid, opdat de mens die God toebehoort, volmaakt zou zijn, tot elk goed werk volkomen toegerust” (2 Tim. 3:15-17).

De gehele Bijbel door voorziet God ons van doctrine en instructie aangaande Zijn manier van leven. Hij corrigeert ons door te laten zien op welke vlakken we moeten veranderen. Hij maakt het ook mogelijk om te groeien in geestelijke volwassenheid en behoud te ontvangen. Bijbelstudie is onze manier, waarop we God toestaan met ons te praten. Het is onze plicht om op Zijn woorden te letten, om deze een onderdeel van ons

denken te maken en om te handelen naar hetgeen we zodoende leren.

Echtparen die dicht naar elkaar zijn toegegroeid wat betreft hun hart en hun verstand besteden vaak vele uren aan intensieve gesprekken met elkaar. Zij bespreken met elkaar hun doelen, hun angsten, hun vreugde, behoeften en verlangens. Een intieme relatie met God vereist hetzelfde type van open, effectieve communicatie in twee richtingen.

Zal het bestuderen van Gods Woord ons helpen om beter onze eigen menselijke natuur en Gods wil te begrijpen?

“Want het Woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot op de scheiding van ziel en geest, van gewrichten en merg, en het oordeelt de overleggingen en gedachten van het hart” (Hebr. 4:12).

“Het opengaan van Uw woorden geeft licht, het schenkt eenvoudige inzicht” (Psalmen 119:130).

Deze *Bijbel Studie Cursus* is ontwikkeld om u te helpen de Schrift beter te begrijpen. Geloof echter niet zomaar ons, geloof de Bijbel. Zoek de schriftgedeelten zelf op! Stel vragen; laat u informeren. Lees de verzen die staan voor en na de door ons aangehaalde verzen. Zorg ervoor dat u vertrouwd raakt met de context. Laat God Zelf aan het woord. Vraag in gebed Zijn leiding, drink Zijn woorden in. Alleen dan weet u zeker dat hetgeen u hier heeft geleerd het onderwys van de levende God is. (Indien u vragen heeft, waarop u het antwoord niet kunt vinden, laat ons dit dan weten. Een van onze persoonlijke correspondenten zal u graag willen helpen.)

Op welke wijze communiceert God nog meer met ons?

“En Filippus snelde ernaartoe, hoorde hem de profeet Jesaja lezen en zei: Begrijpt u ook wat u leest? Maar hij zei: Hoe zou ik dat kunnen, als niemand mij de weg wijst? En hij verzocht Filippus op de wagen te klimmen en bij hem te komen zitten” (Hand. 8:30-31).

“Hoe zullen zij dan Hem aanroepen in Wie zij niet geloven? En hoe zullen zij in Hem geloven van Wie zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen zonder iemand die predikt? En hoe zullen zij prediken, als zij niet gezonden worden? Zoals geschreven staat: Hoe lieflijk zijn de voeten van hen die vrede verkondigen, van hen die het goede verkondigen!” (Rom. 10:14-15).

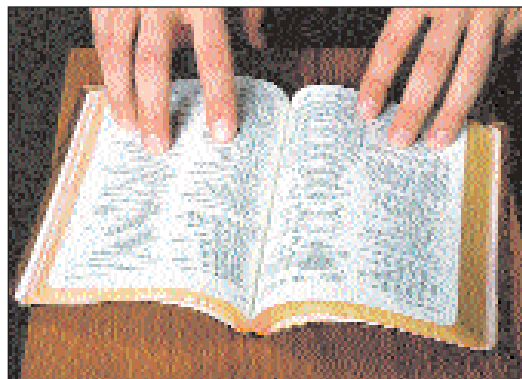
Niemand staat op zichzelf. Ongeacht hoe veel we studeren, we hebben leraars nodig om ons in de juiste richting te wijzen. God voorziet daarin om Zijn volk te onderwijzen (Efe. 4:11-13), door hen te instrueren aangaande de grondbeginselen van Zijn Woord. Dit is een van de belangrijkste redenen waarom we regelmatig bij elkaar dienen te komen—opdat we geestelijk volwassen oudsten de woorden ten leven uit de Schrift kunnen horen uiteen zetten.

GODS SABBAT ONDERHOUDEN

In veel landen bestaan nationale feestdagen om hun helden te eren. Amerikanen vieren bijvoorbeeld “Presidents’ Day”, “Memorial Day” en “Veterans’ Day” om degenen die hun land

hebben gediend te eren. Zelfs op de werkvloer worden respect en eerbied uitgedragen door tradities als secretaressesdag of een jaarlijks personeelsuitje. Familieleden worden geëerd op moederdag en vaderdag en het vieren van huwelijksjubilea dragen bij aan het in stand houden van levendige, gezonde familierelaties.

Als wij God liefhebben en ernaar verlangen een hechte relatie met Hem te hebben moeten we er tijd aan besteden om dichter tot Hem te komen. M. Scott Peck merkt in zijn bestseller *The Road Less Traveled*,

ten aanzien van het belang van het investeren van tijd in liefdevolle relaties het volgende op: “Als wij ergens van houden is het waardevol voor

ons, en als iets waardevol is voor ons, besteden wij er tijd aan, tijd om ervan te genieten en tijd om ervoor te zorgen. Let op iemand die zijn eerste auto heeft gekocht, hoe hij ervan geniet en merk op hoeveel tijd hij eraan besteedt om de auto te poetsen, te polijsten, te repareren, te onderhouden. Of kijk eens naar een ouder iemand met een prachtige rozentuin, de tijd die hij of zij besteedt aan het bijhouden, snoeien, bemesten en bestuderen van deze tuin. Op dezelfde manier gaat het met de kinderen van wie wij houden; we besteden tijd aan hen, we bewonderen hen en we zorgen voor hen. Wij geven hen onze tijd” (1978, p. 22).

Aangezien dit principe van toepassing is op de mensen van wie wij houden, zou dit ook niet van toepassing moeten zijn op onze relatie met God?

Onze tradities moedigen ons aan om tijd te besteden om degenen die we respecteren te eren. Maar hoevelen nemen de tijd om de geheiligde sabbatten en heilige samenkomsten te onderhouden, die nadrukkelijk in de Schrift worden genoemd om God te eren?

Worden christenen opgedragen om regelmatig samen te komen?

“En laten wij op elkaar letten door elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken. Laten wij de onderlinge bijeenkomst niet nalaten, zoals het bij sommigen de gewoonte is, maar elkaar aansporen, en dat zoveel te meer als u de grote dag ziet naderen” (Hebr. 10:24-25).

Zegt de Schrift ons op welke dag we moeten samenkomen om God te aanbidden en te eren?

“Zes dagen mag er werk verricht worden, maar op de zevende dag is het sabbat, een dag van volledige rust, een heilige samenkomst . . .” (Lev.23:3). “. . . U moet zeker

Mijn sabbatten in acht nemen, want dat is een teken tussen Mij en u . . . zodat men weet dat Ik de HEERE ben, Die u heiligt” (Ex. 31:13). Gedenk de sabbatdag, dat u die heiligt” (Ex. 20:8).

God legt ons uit *wanneer* we should formally assemble to honor Him. we formeel bij elkaar moeten komen om Hem te eren. Hij heeft de *zevende dag* van elke week voor ons apart gezet om bij elkaar te komen om onze relatie met Hem te verbeteren. Hij wil deze relatie levendig houden en ontwikkelen. Hij heeft de sabbat apart gezet als speciale, heilige tijd voor ons om ieder voor zich dichter tot Hem te komen en onze relatie met Hem te verbeteren.

Toch geloven de meeste mensen dat het in acht nemen van de zevende-dag sabbat niet langer belangrijk is voor God—dat

het niet uitmaakt welke dag wij onderhouden. Door een dag te onderhouden, die zij zelf gekozen hebben, hebben zij er geen oog voor dat onze Schepper *specifiek* een dag heeft *opgedragen*, waarop wij samen dienen te komen om Hem te aanbidden. In het vierde gebod gebiedt Hij ons de zevende dag van elke week te heiligen.

Velen geloven dat het houden van de zevende dag als Sabbat, niet meer belangrijk is voor God.

Als wij geloven dat wij moeten leven van elk woord van God, zoals Jezus ons heeft opgedragen (Luk. 4:4), kunnen we eenvoudigweg dit gebod niet negeren. We kunnen niet oprecht zeggen dat we geloven dat we de Tien Geboden moeten onderhouden en vervolgens onszelf tegenspreken door het vierde gebod, dat ons zegt dat wij de sabbat moeten gedenken en heiligen, te negeren of te wijzigen.

Wat verwacht God nog meer van ons op Zijn sabbat?

“Zes dagen zult u arbeiden en al uw werk doen, maar de zevende dag is de sabbat van de HEERE, uw God. Dan zult u geen enkel werk doen . . .” (Ex. 20:9-10).

“Indien u uw voet van de sabbat terughoudt, ermee ophoudt om op Mijn heilige dag te doen wat u zelf wilt; indien u de sabbat een verlustiging noemt, opdat de HEERE geheiligd wordt - die geëerd moet worden - indien u die eert door niet uw eigen wegen te volgen, niet uw eigen wensen zoekt of daarover een woord spreekt, dan zult u vreugde scheppen in de HEERE, Ik zal u doen rijden op de hoogten van de aarde en Ik zal u voeden met het erfelijk bezit van uw vader Jakob, want de mond van de HEERE heeft gesproken if you call the Sabbath a delight and the LORD’s holy day honorable, and if you honor it by not going your own way and not doing as you please or speaking idle words, then you will find your joy in the LORD, and I will cause you to ride on the heights of the land and to feast on the inheritance of your father

Jacob.’ The mouth of the LORD has spoken” (Jesaja 58:13-14).

De sabbat is een tijd waarop we stoppen met onze normale werk en bezigheden. God heeft de sabbat apart gezet als speciale tijd voor extra rust, extra persoonlijk gebed en meer Bijbelstudie, maar ook een dag om samen te komen voor bijbelonderwijs en omgang met elkaar.

De sabbat wordt vaak onjuist voorgesteld als een last, waarvoor Christus naar de aarde is gekomen om ons daarvan te verlossen. Gods Woord beschrijft echter nergens dat Zijn sabbat een last is of dat Christus is gekomen om de sabbat af te schaffen. Integendeel, de Schrift omschrijft het als een *heerlijke* tijd—een tijd om onze relatie met God en onze broeders en zusters in Christus uit te bouwen. Degenen die van God houden zullen genieten van al deze speciale sabbat-activiteiten, terwijl degenen die slechts pretenderen dat zij God liefhebben de sabbat mogelijk inderdaad zullen beschouwen als een last. Vanwege hun eigen houding zullen zij het als een inbreuk op hun eigen tijd zien.

Waarom zegt God dat het onderhouden van de zevende dag van de week als sabbatdag belangrijk is voor Hem?

“Want in zes dagen heeft de HEERE de hemel en de aarde gemaakt, de zee, en al wat erin is, en Hij rustte op de zevende dag. Daarom zegende de HEERE de sabbatdag, en heiligde die” (Exodus 20:11).

“Ook heb Ik hun Mijn sabbatten gegeven, om een teken te zijn tussen Mij en hen, zodat zij zouden weten dat Ik de HEERE ben Die hen heiligt” (Ez. 20:12).

De zevende-dag sabbat *identificeert* de mensen die *God, de Schepper* aanbidden. De sabbat herinnert ons *elke week* eraan dat de God, die wij aanbidden, het universum heeft geschapen en dat we alleen Hem dienen te aanbidden—nooit de dingen die Hij gemaakt heeft. Het voorziet ons in extra, speciale privé tijd om dichter tot Hem te komen.

In heidense godsdiensten, in vele vormen, wordt de schepping in plaats van de Schepper aanbeden (Rom. 1:22-25). Door de evolutietheorie onderschrijft en stimuleert een groot gedeelte van de academische en wetenschappelijke wereld een atheïstische religie, die gebaseerd is op de vooronderstelling dat de schepping zijn eigen schepper is, terwijl het bestaan van de Schepper God ontkend wordt. (Indien u meer solide, wetenschappelijk bewijs wenst, dat de onmogelijkheid van het spontaan ontstaan van leven zonder een Schepper aantoont, kunt u een gratis exemplaar aanvragen van de volgende boekjes *Bestaat God?* en *Creation or Evolution: Does It Really Matter What You Believe?*)

Heeft onze Schepper ons een voorbeeld gegeven voor het onderhouden van de Sabbat door op deze dag te rusten?

“Toen God op de zevende dag Zijn werk, dat Hij gemaakt had, voltooid had, rustte Hij op de zevende dag van al Zijn werk, dat Hij gemaakt had. En God zegende de zevende dag en heiligde die, want daarop rustte Hij van al Zijn werk, dat God schiep door het te maken” (Gen. 2:2-3).

Heeft Jezus Christus, ons perfecte menselijke voorbeeld, het tot Zijn gewoonte gemaakt om met anderen samen te komen op de Sabbat?

“En Hij [Jesus] kwam in Nazareth, waar Hij opgevoed was, en ging naar Zijn gewoonte op de dag van de sabbat naar de synagoge . . .” (Luk. 4:16).

Houdt het onderhouden van de Sabbat een gebod in om samen te komen met anderen die hetzelfde geloven?

“Zes dagen mag er werk verricht worden, maar op de zevende dag is het sabbat, een dag van volledige rust, een heilige samenkomst . . .” (Leviticus 23:3).

Het Hebreeuwse woord dat hier is vertaald met “samenkomst” drukt een betekenis uit van een oproeping tot een samenkomst. Het impliceert een officiële oproep tot aanbedding. De Statenvertaling vertaalt dit vers als volgt: “Zes dagen zal men het werk doen, maar op den zevenden dag is de sabbat der rust, een heilige samenroeping; geen werk zult gij doen; het is des HEEREN sabbat, in al uw woningen.”

Wordt deze instructie dat Gods mensen regelmatig samen dienen te komen herhaald in het Nieuwe Testament?

“En laten wij op elkaar letten door elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken. Laten wij de onderlinge bijeenkomst niet nalaten . . .” (Hebr. 10:24-25).

“Immers, zowel Hij Die heiligt als zij die geheiligt worden, zijn allen uit één. Daarom schaamt Hij Zich er niet voor hen broeders te noemen, want Hij zegt: Ik zal Uw Naam aan Mijn broeders verkondigen; te midden van de gemeente zal Ik U lofzingen” (Hebr. 2:11-12).

Zelfs onze relatie met Christus is gevat in een omgeving die ook het samenkomen van Gods kinderen omvat. Samenkomen met andere gelijkgestemden om meer over God te leren door het bestuderen van Zijn Woord is een van de manieren, waarop we God kunnen laten zien dat wij geïnteresseerd zijn in Hem en in Zijn mensen.

Het onderhouden van de wekelijkse Sabbat is een belangrijk onderdeel van de manier van leven die God voor ons in gedachten heeft. (Voor een diepere uitleg betreffende waarom en hoe we de zevende-dag Sabbat zouden dienen te onderhouden kunt u een gratis exemplaar aanvragen van het boekje *Sunset to Sunset: God's Sabbath Rest*.)

Wil God dat wij ook samenkomen op andere heilige dagen om Hem te aanbidden en te eren?

“Driemaal per jaar moet u voor Mij een feest vieren. Het Feest van de ongezuurde broden moet u in acht nemen . . . Ook het Feest van de oogst, van de eerste vruchten van uw werk, van wat u op de akker gezaaid hebt. En het Feest van de inzameling, aan het einde van het jaar, wanneer u de vruchten van uw werk van het veld ingezameld hebt” (Ex. 23:14-16).

God zegt ons dat wij dienen samen te komen om Hem te aanbidden op de feestdagen die Hij heeft ingesteld. Het ligt buiten de strekking van deze les ligt om nader in te gaan op het belang en de betekenis van Gods jaarlijkse feestdagen, maar dit wordt in de volgende les wel behandeld. Ondertussen kunt u natuurlijk ook een gratis exemplaar aanvragen van het boekje *Gods Plan volgens Zijn Heilige Dagen: de Belofte van Hoop voor de hele Mensheid*.

VERTROUWEN EN TROUW

Hoe belangrijk is trouw in onze relatie met God?

“ . . . Zonder geloof is het echter onmogelijk God te behagen. Want wie tot God komt, moet geloven dat Hij is, en dat Hij belooft wie Hem zoeken” (Hebr. 11:6).

“Wie trouw is in het minste, is ook in het grote trouw. En wie onrechtvaardig is in het minste, is ook in het grote onrechtvaardig” (Luk. 16:10).

Vertrouwen en trouw—geloof in God en gehoorzaamheid aan Zijn Woord—zijn essentiële aspecten van de manier van leven volgens de Schrift. In het Nieuwe Testament stammen de woorden *geloof*, *trouw* en *vertrouwen* allemaal af van het Griekse woord *pistis*. *Vine's Expository Dictionary of Old and New Testament Words* omschrijft *pistis* als “vertrouwen, . . . vertrouwenswaardig, . . . wat wordt geloofd, de inhoud van geloof, het, het ‘geloof, . . .’ een grond voor ‘geloof,’ een verzekering, . . . een belofte van trouw . . .” (1985, “Faith,” p. 222).

Ontrouw—de afwezigheid van trouw—een belangrijke oorzaak van gebroken relaties, vooral huwelijksrelaties. In elke intieme relatie zijn trouw en vertrouwen van vitaal belang. De meeste huwelijksceremonies bevatten een onderdeel, waarbij elke partij belooft trouw te blijven aan de ander—vaak tot de dood. Het nakomen van een dergelijke belofte vereist van ieder dat hij of zij trouw aan de ander laat zien door voortdurende, liefdevolle handelingen jegens elkaar.

M. Scott Peck concludeert in zijn boek *The Road Less Traveled*, dat een dergelijke toewijding—een zodanige vastberadenheid om de beloften en verantwoordelijkheden voor een dergelijke relatie na te komen—essentieel is in alle succesvolle relaties. Hij schrijft, “. . . Toewijding is de basis, het fundament van elke werkelijk liefdevolle relatie” (p. 140).

Welk soort geloof is ineffectief?

“U gelooft dat God één is en daar doet u goed aan. Maar ook de demonen geloven dit, en zij sidderen. Maar wilt u weten, o nietig mens, dat het geloof zonder de werken dood is?” (Jak. 2:19-20; vergelijk verzen 18 en 26).

Geloof in God is niet genoeg. Een dergelijk geloof zonder “werken” is dood. Een levend geloof is een actief geloof. “En wees daders van het Woord en niet alleen hoorders. Anders bedriegt u uzelf. Als iemand immers een hoorder van het Woord is en geen dader, lijkt hij op een man die het gezicht waarmee hij geboren is, in een spiegel bekijkt, want hij heeft zichzelf bekeken, is weggegaan en is meteen vergeten hoe hij eruitzag. Hij echter die zich in de volmaakte wet verdiept, die van de vrijheid, en daarbij blijft, die zal, omdat hij niet een vergeetachtig hoorder geworden is, maar een dader van het werk, zalig zijn in wat hij doet” (Jak. 1:22-25).

Geeft God ons een voorbeeld door Zijn trouw aan Zijn toezeggingen en beloften?

“Daarom moet u weten dat de HEERE uw God is. Hij is dé God, de getrouwe God, Die het verbond en de goedertierenheid in acht neemt voor wie Hem liefhebben en Zijn geboden in acht nemen, . . .” (Deut. 7:9).

“Als wij ontrouw zijn, blijft Hij getrouw. Hij kan Zichzelf niet verloochenen” (2 Tim. 2:13; vergelijk

Hebr. 10:23).

Op welke manier verwacht God van ons dat wij ons geloof, ons vertrouwen en onze trouw jegens Hem laten zien?

“Wat voor nut heeft het, mijn broeders, als iemand zegt dat hij geloof heeft, en hij heeft geen werken? Kan dat geloof hem zalig maken? . . . Zo is ook het geloof als het geen werken heeft, in zichzelf dood . . . Is Abraham, onze vader, niet uit de werken gerechtvaardigd, toen hij Izaak, zijn zoon, op het altaar offerde? Ziet u wel dat het geloof samenwerkte met zijn werken en dat door de werken het geloof volmaakt is geworden?” (Jak. 2:14-22; vergelijk Matt. 24:45-48).

Abrahams actieve voorbeeld laat zien wat *levend geloof* in God werkelijk is. Abraham geloofde niet alleen in God, hij geloofde wat God zei en deed wat God bevolen had. Dat is de manier waarop wij ook moeten leven.

Aangezien God getrouw is jegens ons, verwacht Hij dat wij trouw zijn aan Hem. Hij verwacht van ons dat wij geloven in Zijn getrouwheid —dat wij Hem vertrouwen met een loyaal hart.

Hoe liet Abraham zijn geloof en zijn vertrouwen in God zien?

“omdat Abraham naar Mij geluisterd en mijn dienst in acht genomen heeft: mijn geboden, mijn inzettingen en mijn wetten” (Genesis 26:5).

Aangezien hij God geloofde, leefde Abraham de manier van leven die God behaagde. Gezien het feit dat oprecht christendom een manier van leven is, verwacht God van ons dat wij ons geloof bewijzen middels onze handelingen en daden. Dit is de manier waarop Abraham leefde (Hebr. 11:8-10).

Wat zal er uiteindelijk gebeuren met degenen die opzettelijk ongelovig zijn?

“Maar wat betreft de lafhartigen, ongelovigen, verfoeilijken, moordenaars, ontuchtplegers, tovenaars, afgodendienaars en alle leugenaars: hun deel is in de poel die van vuur en zwavel brandt. Dit is de tweede dood” (Openbaring 21:8).

Moeten Gods trouwe, gehoorzame dienstknechten beproevingen en lijden doorstaan?

“Want hiertoe bent u geroepen, omdat ook Christus voor ons geleden heeft; Hij laat ons zo een voorbeeld na, opdat u Zijn voetsporen zou navolgen. Hij, Die geen zonde gedaan heeft en in Wiens mond geen bedrog gevonden is; Die, toen Hij uitgescholden werd, niet terugschold, en toen Hij leed, niet dreigde, maar het overgaf aan Hem Die rechtvaardig oordeelt” (1 Petr. 2:21-23).

“Daarom, laten ook zij die lijden naar de wil van God, hun zielen aan Hem, als de getrouwe Schepper, toevertrouwen in het doen van het goede” (1 Petr. 4:19).

“En dat niet alleen, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, omdat wij weten dat de verdrukking volharding teweegbrengt, en de volharding ondervinding en de ondervinding hoop” (Rom. 5:3-4).

God op de eerste plaats stellen vereist geloof en opoffering. Christenen zullen beproevingen en lijden op hun weg vinden, net als Jezus en de apostelen hebben ondervonden.

Petrus zegt ons, “Vermeder u dan onder de krachtige hand van God, opdat Hij u op Zijn tijd verhoogt. Werp al uw zorgen op Hem, want Hij zorgt voor u. Wees nuchter en waakzaam; want uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, op zoek naar wie hij zou kunnen verslinden. Bied weerstand aan hem, vast in het geloof, in de wetenschap dat *hetzelfde lijden* ook aan al uw broeders in de wereld opgelegd wordt. De God nu van alle genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, Hij Zelf moge u, *na een korte tijd van lijden*, toerusten, bevestigen, versterken en funderen” (1 Petr. 5:6-10).

Dergelijk lijden is zeer zeker niet ongebruikelijk. Vrijwel iedereen lijdt op de een of andere manier. Er is echter een groot verschil met het lijden van een christen. Gods dienstknechten begrijpen dat hun beproevingen en lijden kunnen helpen hen op te bouwen en hun karakter te versterken. Zij “weten dat voor hen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, voor hen namelijk die overeenkomstig Zijn voornemen geroepen zijn” (Rom. 8:28).

Op welke manier dienen trouwe christenen hun beproevingen en lijden te beschouwen?

“Geliefden, laat de hitte van de verdrukking onder u, die tot uw beproeving dient, u niet bevreemden, alsof u iets vreemds overkwam. Maar verblijdt u naar de mate waarin u gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, opdat u zich ook in de openbaring van Zijn heerlijkheid mag verblijden en verheugen. Als u smaadt wordt aangedaan om de Naam van Christus, dan bent u zalig, want de Geest van de heerlijkheid en van God rust op u. Wat hen betreft wordt Hij wel gelasterd, maar wat u betreft wordt Hij verheerlijkt” (1 Petr. 4:12-14).

“Acht het enkel vreugde, mijn broeders, wanneer u in allerlei verzoeken terecht komt, want u weet dat de beproeving van uw geloof volharding teweegbrengt. Maar laat die volharding ook volledig mogen doorwerken, opdat u volmaakt bent en geheel oprecht, en in niets tekortschiet” (Jak. 1:2-4; vergelijk Matt. 5:10-12).

Degenen die vertrouwen op Gods trouw weten zeker dat Hij namens hen zal handelen. Zij weten dat wanneer Hij Zich bezig houdt met hun beproevingen om hen daaruit te leiden, dit voor hun eigen bestwil zal zijn volgens Zijn grote plan. Zij vertrouwen op Gods wijsheid en eerlijkheid en zijn bereid om te lijden om dit te bewijzen (1 Petr. 4:19).

Petrus somt op waartoe deze houding van vertrouwen door Gods Geest toe leidt: “Daarin verheugt u zich, ook al wordt u nu voor een korte tijd -als het nodig is- bedroefd door allerlei verzoeken, opdat de beproeving van uw geloof, die van groter waarde is dan die van goud, dat vergaat en door het vuur beproefd wordt, mag blijken te zijn tot lof en eer en heerlijkheid, bij de openbaring van Jezus Christus. Hoewel u Hem niet gezien hebt, hebt u Hem toch lief. Hoewel u Hem nu niet ziet, maar gelooft, verheugt u zich met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde, en verkrijgt u het einddoel van uw geloof, namelijk de zaligheid van uw zielen” (1 Petr. 1:6-9).

HET ZIJN VAN IEMANDS NAASTE

Een van de meest bekende parabels van Jezus Christus is die van de barmhartige Samaritaan. In deze parabel beschrijft Hij een gewonde man, die hulpeloos langs de kant van een min of meer druk begaande weg ligt.

Op verschillende momenten komen er twee mensen—beiden zijn religieuze personen—langs de gewonde man, maar stoppen niet om hem te helpen. “Maar een Samaritaan die op reis was, kwam in zijn buurt, en toen hij hem zag, was hij met innerlijke ontferming bewogen. En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden en goot er olie en wijn op. Hij tilde hem op zijn eigen rijdier, bracht hem naar een herberg en verzorgde hem. En toen hij de volgende dag wegging, haalde hij twee penningen tevoorschijn, en hij gaf ze aan de waard en zei tegen hem: Zorg voor hem, en wat u verder aan kosten maakt, zal ik u geven als ik terugkom” (Luk. 10:33-35).

Jezus gaf deze parabel in antwoord op een vraag die iemand Hem gesteld had, “Wie is mijn naaste?” Nadat Jezus de parabel verteld had, vroeg Hij, “Wie van deze drie denkt u dat de naaste geweest is van hem die in handen van de rovers gevallen was? En hij zei: Degene die hem barmhartigheid bewezen heeft. Jezus zei tegen hem: *Ga heen en doet u evenzo*” (verzen 36-37).

Is een oprechte interesse in het zorgen voor en dienen van anderen essentieel voor de goddelijke manier van leven?

“En dien met bereidwilligheid de Heere en niet de mensen. U weet immers dat wat ieder aan goeds gedaan heeft, hij dat van de Heere terug zal krijgen, hetzij slaaf, hetzij vrije” (Efez. 6:7-8).

“De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en de Vader is dit: wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld” (Jak. 1:27; vergelijk Matt. 20:25-28).

Jezus veroordeelt het ontvangen, het krijgen, niet. Hij benadrukte echter dat er grotere zegen voortkomt uit het *geven* dan het ontvangen (Hand. 20:35).

Let op deze opmerkingen van Jezus tegen Zijn discipelen: “U hebt het voor niets ontvangen, geef het *voor niets*” (Matt. 10:8). “En wie een van deze kleinen slechts een beker koud water te drinken *geeft* omdat hij een discipel is, voorwaar, Ik zeg u: hij zal zijn loon beslist niet verliezen” (vers 42). “Wie is dan de trouwe en verstandige slaaf, die zijn heer over zijn personeel aangesteld heeft om hun het voedsel op de juiste tijd te *geven*? Zalig die *slaaf* die door zijn heer bij zijn komst zo handelend aangetroffen zal worden. Voorwaar, Ik zeg u dat hij hem over al zijn bezittingen zal aanstellen” (Matt. 24:45-47).

Geven en dienen is eenvoudigweg het in de praktijk brengen van Gods liefde. Paulus schreef: “Want u bent tot vrijheid [van slavernij aan de zonde, zie Rom. 6:20-22]; geroepen, broeders, alleen niet tot die vrijheid die aanleiding geeft aan het vlees; maar dient elkaar door de liefde” (Gal. 5:13).

Dient onze uitgaande zorg voor anderen ook die personen te betreffen die ons niet mogen?

“U hebt gehoord dat er gezegd is: U moet uw naaste liefhebben en uw vijand moet u haten. Maar Ik zeg u: Heb uw vijanden lief; zegen hen die u vervloeken; doe

goed aan hen die u haten; en bid voor hen die u beledigen en u vervolgen; zodat u kinderen zult zijn van uw Vader, Die in de hemelen is, want Hij laat Zijn zon opgaan over slechte en goede mensen, en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen” (Matt. 5:43-45).

Waar openbaart God aan ons hoe wij anderen dienen lief te hebben?

“Want dit: U zult geen overspel plegen, u zult niet doden, u zult niet stelen, u zult geen vals getuigenis geven, u zult niet begeren, en welk ander gebod er ook is, wordt in dit woord samengevat, namelijk hierin: U zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Rom. 13:9).

Gods geboden—Zijn wetten—houden ‘liefde’ in en leggen uit wat dat inhoudt. Door een diepe innerlijke wens om tot zegen voor anderen te zijn te ontwikkelen—

of zij ons nu wel of niet liefhebben—zal ons begrip en onze waardering voor Gods geboden en wetten enorm groeien “... omdat de liefde van God in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, ...” (Rom. 5:5).

Geven en dienen zijn simpelweg God's liefde in praktijk brengen.

HET AANVAARDEN VAN PERSOONLIJKE VERANTWOORDELIJKHEID

Wat zijn enkele van onze meest fundamentele verantwoordelijkheden in termen van de christelijke moraal?

“Maar ontucht en alle onreinheid of hebzucht, laten die onder u beslist niet genoemd worden, zoals het heiligen past, en evenmin oneerbaarheid, dwaze praat en lichtzinnige taal, die onbehoorlijk zijn; maar veelmeer past dankzegging. Want dit moet u weten, dat geen enkele ontuchtpleger, onreine of hebzuchtige, die een afgodendienaar is, een erfdeel heeft in het Koninkrijk van Christus en van God” (Efez. 5:3-5; vergelijk Kol. 3:5-10).

“Maar laat vanwege allerlei vormen van hoererij iedere man zijn eigen vrouw hebben en iedere vrouw haar eigen man” (1 Kor. 7:2).

“Laat het huwelijk bij allen in ere zijn en het huwelijks bed onbevleet, want ontuchtplegers en overspelers zal God oordelen” (Hebr. 13:4).

God roept mensen met diverse achtergronden. Ongeacht de mate of ernst van onze vroegere zonden vergeeft God onze zonden als wij ons bekeren en afkeren hiervan. Om God te behagen moeten we echter naar Zijn instructies betreffende ons gedrag luisteren en deze opvolgen.

We moeten ervoor waken dat we terugkeren naar onze vroegere, verkeerde praktijken die Hij verwerpt, de zonden die door het offer van Christus bedekt zijn.

Wat dienen we te doen om de immoraliteit van de wereld om ons heen te vermijden?

“Meer dan een menselijke verzoeking is u niet overkomen. En God is getrouw: Hij zal niet toelaten dat u verzocht wordt boven wat u aankunt, maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven om die te kunnen doorstaan” (1 Kor. 10:13).

“Welnu dan, laten ook wij, nu wij door zo’n menigte van getuigen omringd worden, afleggen alle last en de zonde, die ons zo gemakkelijk verstrikt. En laten wij met volharding de wedloop lopen die voor ons ligt, terwijl wij het oog gericht houden op Jezus, de Leidsman en Voleinder van het geloof. Hij heeft om de vreugde die Hem in het vooruitzicht was gesteld, het kruis verdragen en de schande veracht en zit nu aan de rechter hand van de troon van God” (Hebr. 12:1-2; vergelijk 1 Petrus 4:3-5).

Onze beste verdediging tegen de verleiding om te zondigen is (1) het vermijden van omstandigheden die erg verleidelijk zijn en (2) in nauw contact met God blijven door gebed.

Paulus zei, *“Vlucht weg van de hoererij. Elke zonde die een mens doet, blijft buiten het lichaam, maar wie hoererij bedrijft, zondigt tegen zijn eigen lichaam” (1 Kor. 6:18).* Om te kunnen weten hoe we kunnen vermijden om verstrikt te raken in zonde hebben we Gods leiding door Zijn Geest nodig. Om die hulp te ontvangen moeten we het advies van Jezus opvolgen: *“Waak [blijf alert] en bid, opdat u niet in verzoeking komt, de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak” (Matt. 26:41).* Hij zei ook, *“Bid dat u niet in verzoeking komt” (Luk. 22:40).*

Onze houding betreffende het al dan niet aantrekkelijk laten worden van de zonde in ons leven is belangrijk. Een daad zegt meer dan duizend woorden. Onze houding, onze keuzes en ons gedrag spreken boekdelen aangaande wat we zijn en wat we geloven. Zij onthullen of wij oprecht en echt zijn of dat wij namaak zijn en charlatans.

Moeten we ongelovigen mijden om zonde te vermijden?

“Ik [Jezus] bid niet dat U hen uit de wereld wegneemt, maar dat U hen bewaart voor de boze . . . Zoals U Mij in de wereld gezond hebt, heb ook Ik hen in de wereld gezond” (Joh. 17:15, 18).

Jezus gaf de leden van Zijn Kerk nooit de opdracht om volledig diegenen die zich nog niet hebben bekeerd van hun zonden uit de weg te gaan. Paulus legde het als volgt uit: *“Ik heb u geschreven in de brief dat u zich niet moet inlaten met ontuchtplegers. Echter, niet in het algemeen met de ontuchtplegers van deze wereld, of met de hebzuchtigen, of rovers, of afgodendienaars, want dan zou u uit de wereld moeten gaan. Maar nu heb ik u geschreven dat u zich niet moet inlaten met*

iemand die, terwijl hij een broeder wordt genoemd, een ontuchtpleger is, of een hebzuchtige, of een afgodendienaar, of een lasteraar, of een dronkaard, of een rover. Met zo iemand moet u zelfs niet eten” (1 Kor. 5:9-11).

We dienen onze beste vrienden en kennissen te kiezen uit mensen wiens invloed ons er niet toe brengt om te gaan zondigen, want *“slecht gezelschap bederft goede zeden” (1 Kor. 15:33).* Dat moet ons er echter niet van weerhouden om goede relaties te onderhouden met vele mensen, die thans nog niet door God geroepen zijn.

Jezus Zelf ging openlijk om met mensen, van wie Hij wist dat zij zondaars waren. Hij nam nooit deel aan hun zonden, maar Hij vermeed hen zelf niet en Hij achtte het ook niet beneden Zijn stand om met hen om te gaan. *“En het gebeurde, toen Hij in diens huis aanlag, dat ook veel tollenaars en zondaars met Jezus en Zijn discipelen aanlagen; want zij waren met velen en waren Hem gevolgd. En toen de schriftgeleerden en de Farizeeën Hem zagen eten met de tollenaars en zondaars, zeiden zij tegen Zijn discipelen, ‘Waarom eet en drinkt Hij met de tollenaars en zondaars?’ En toen Jezus dat hoorde, zei Hij tegen hen, ‘Wie gezond zijn, hebben geen dokter nodig, maar wie ziek zijn. Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen tot bekering te roepen, maar zondaars” (Marcus 2:15-17).*

Bedenk dat Gods Woord ons zegt om iedereen in ere te houden (1 Pet. 2:17). We kunnen situaties vermijden, die ons ertoe zouden kunnen brengen deel te nemen met hen aan hun zonden, maar zonder hen als vrienden te verwerpen. We dienen altijd te voorkomen dat we afstandelijk zijn, niet betrokken en onaardig tegen burens, familie en kennissen die anders denken dan wij. Als zij met ons op sociaal vlak wensen om te gaan, moeten wij hen niet ontmoedigen, zolang zij echter niet druk op ons uitoefenen om compromissen te sluiten betreffende Gods wetten.

Als gevolg van onze attente en respectvolle omgang met hen is het mogelijk dat ons voorbeeld op den duur van invloed is op hun mening en gedrag (1 Kor. 7:12-16; 1 Pet. 3:1).

Moeten we wellicht anderen ertoe dwingen om onze geloofspunten te accepteren?

“Laat uw woord altijd aangenaam zijn, met zout smakelijk gemaakt, opdat u weet hoe u iedereen moet antwoorden” (Kol. 4:6).

“maar heilig God, de Heere, in uw hart; en wees altijd bereid tot verantwoording aan ieder die u rekenschap vraagt van de hoop die in u is, met zachtmoedigheid en eerbied. En heb een goed geweten, opdat in datgene waarin zij kwaad van u spreken als van kwaaddoeners, zij beschaamd gemaakt worden die uw goede levenswandel in Christus belasteren” (1 Petrus 3:15-16).

We moeten ervoor zorgen dat we respect hebben voor de gevoelens en overtuigingen van anderen, zelfs wanneer we sterk van mening met hen verschillen. We moeten niet proberen hen ons geloof op te dringen. Ook moeten we niet proberen om hen te dwingen te luisteren naar informatie, waar ze niet om hebben gevraagd en welke ze niet willen horen. De opdracht van Petrus is om hen openlijk te antwoorden, eerlijk

en beleefd, wanneer men ons vraagt onze geloofsstandpunten uit te leggen. Het Boek geeft dit als volgt weer: “. . . en zorg ervoor dat u iedereen een goed antwoord geeft” (Kol. 4:6).

We dienen hun gevoelens te respecteren en hen met zacht-aardigheid en respect te behandelen. We dienen hen op dezelfde manier te behandelen als zij ons zouden behandelen als wij hen naar hun overtuiging zouden vragen. Denk eraan, zoals in de voorgaande lessen is behandeld, dat alleen God mensen kan roepen en hen het begrip geven dat zij nodig hebben om te bekeren.

Als ons voorbeeld en goede gedrag hen ertoe aanzet om te vragen naar ons geloof en onze manier van leven, dienen we hun vragen op de juiste wijze en met de juiste houding te beantwoorden. We dienen dus nooit onbeleefd te zijn of hen te dwingen te luisteren naar meer informatie dan zij willen horen. In het Engels is er een veel zeggend spreekwoord: A man convinced against his will is of the same opinion still. This is generally true. We dienen een voorbeeld te zijn van Gods weg van leven en van Zijn karakter. Als mensen ons voorbeeld respecteren, zullen zij wellicht vragen aan ons waarom we zo leven zoals wij leven. Wij kunnen hen dan antwoorden—binnen de grenzen van hun interesse.

ONS LICHT LATEN SCHIJNEN IN DEZE WERELD

Paulus zegt ons, “Doe alle dingen zonder morren en meningsverschillen, opdat u onberispelijk en oprecht zult zijn, kinderen van God, smetteloos te midden van een verkeerd en ontaard geslacht, waaronder u schijnt als lichten in de wereld, door vast te houden aan het Woord van het leven, mij tot roem met het oog op de dag van Christus, dat ik niet tevergeefs heb hardgelopen en mij ook niet tevergeefs heb ingespannen” (Fil. 2:14-16). God verwacht van ons dat wij voorbeelden zijn voor de mensen in deze wereld.

Wat heeft Christus nog meer gezegd over ons voorbeeld aan anderen?

“U bent het licht van de wereld. Een stad die boven op een berg ligt, kan niet verborgen zijn. En ook steekt men geen lamp aan en zet die onder de korenmaat, maar op de standaard, en hij schijnt voor allen die in het huis zijn. Laat uw licht zo schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken zien en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken” (Matt. 5:14-16).

Wij hebben een verantwoordelijkheid om de vrucht van Gods Geest en Zijn liefde jegens anderen te laten zien door ons gedrag en ons voorbeeld.

Zou ons verlangen om een goed voorbeeld te zijn de manier waarop wij ons kleden moeten beïnvloeden?

“Ik wil dan dat de mannen op alle plaatsen bidden met opheffing van heilige handen, zonder toorn en meningsverschil. Evenzo wil ik dat de vrouwen zich tooien met eerbare kleding, ingetogen en bezonnen, niet met het vlechten van het haar of met goud of parels of kostbare kleren, maar met goede werken, wat bij vrouwen past die belijden godvrezend te zijn” (1 Tim. 2:8-10).

“Uw sieraad moet niet bestaan in iets uiterlijks—het

vlechten van het haar, het dragen van gouden sieraden of het aantrekken van mooie kleren—maar uw sieraad moet zijn de verborgen mens van het hart, met het onverganke-lijke sieraad van een zachtmoedige en stille geest, die kostbaar is voor God” (1 Petrus 3:3-4).

Onszelf kleden en verzorgen op een beschaafde manier, die laat zien dat we een bepaalde mate van fatsoen en gematigdheid hebben, is belangrijk voor God. We kunnen beter extremen, die ongepaste aandacht trekken naar onszelf of die ons als ‘vreemd’ zouden kunnen bestempelen, vermijden.

Even zo belangrijk is onze houding—de manier waarop we denken over onszelf en hoe gevoelig wij zijn voor de gevoeligheden van anderen. Als ons denken moraal hoogstaand is en rekening houdt met anderen—als het het karakter van Christus weerkaatst (Philippians 2:5)—zal dat normaal gesproken reflecteren in de keuzes die we maken in onze verzorging en ons gedrag. Deze keuzes zeggen over het algemeen veel over ons karakter.

We moeten een balans hierin zien te vinden. We moeten ons kleden en verzorgen op de juiste manier, geschikt voor de situatie, zonder tot het uiterste te gaan en buitengewoon de aandacht op onszelf te richten. Het belangrijkste is dat onze kleding en onze houding altijd eerlijk en respectabel is.

Wat dient ons het meest te onderscheiden van de rest van deze wereld?

“. . . Man shall not live by bread alone, but by every word of God. Er staat geschreven dat de mens van brood alleen niet zal leven, maar van elk woord van God” (Luk. 4:4).

“Hierdoor zullen allen inzien dat u Mijn discipelen bent: als u liefde onder elkaar hebt” (Joh. 13:35).

“. . . En hieraan weten wij dat Hij in ons blijft, namelijk aan de Geest, Die Hij ons gegeven heeft” (1 Joh. 3:24).

Onze levens dienen voorbeelden te zijn van gehoorzaamheid aan geheel Gods Woord op een liefhebbende wijze, die laat zien dat de Geest van God in ons woont.

Hoe verwacht Jezus dat Zijn Kerk zich verhoudt tot de rest van de wereld?

“Zoals U Mij in de wereld gezonden hebt, heb ook Ik hen in de wereld gezonden” (Joh. 17:18).

“Ga dan heen, onderwijs al de volken, hen dopend in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest, hen lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen . . .” (Matt. 28:19-20).

Naast het geven van het juiste voorbeeld hoe God wil dat mensen leven, moet de Kerk actief Gods manier van leven onderwijzen en uitleggen aan degenen die daarnaar willen luisteren. Het publiek verkondigen van het evangelie is meestal de verantwoordelijkheid van individuen die hiertoe zijn aangesteld en speciaal hiervoor zijn opgeleid om op een effectieve manier de boodschap van Christus aan het publiek over te brengen.

Paulus vroeg bijvoorbeeld aan de gemeenteleden te Efeze om Gods hulp te vragen “met alle gebed en smeking . . . in de Geest . . . opdat mij het woord gegeven wordt bij het openen van mijn mond, om met vrijmoedigheid het geheimenis van het Evangelie bekend te maken, waarvan ik een gezant ben in

ketenen, opdat ik daarin vrijmoedig mag spreken, zoals ik moet spreken" (Ef. 6:18-20). Paulus had duidelijk een publieke taak, maar hij waardeerde het gebed en de ondersteuning van de broeders en zusters in de gemeente en hij vroeg hier ook om. Op deze manier werkten zij allen samen om de opdracht die God aan Zijn Kerk heeft gegeven te volbrengen.

Vandaag de dag zijn de leden van Gods Kerk niet anders. Degenen in wie Gods Geest werkt willen graag voorbeelden zijn van Gods manier van leven en willen graag hun steentje bijdragen aan het helpen het ware evangelie van Jezus Christus te verspreiden onder alle mensen.

Let God speciaal op Zijn dienaren die de tijd nemen om met elkaar te communiceren en samen te werken?

"Dan spreken zij die de HEERE vrezen, ieder tot zijn naaste: De HEERE slaat er acht op en luistert. Er is een gedenkschrift geschreven voor Zijn aangezicht, voor wie de HEERE vrezen en wie Zijn Naam hoogachten. En zij zullen voor Mij, zegt de HEERE van de legermachten, op de dag die Ik maken zal, een persoonlijk eigendom zijn. Ik zal hen sparen, zoals een man zijn zoon spaart die hem dient. Dan zult u opnieuw het onderscheid zien tussen een rechtvaardige en een goddeloze, tussen wie God dient en wie Hem niet dient" (Malachi 3:16-18).

Samen komen met gelijkgestemden is belangrijk. De Verenigde Kerk van God heeft honderden gemeentes in de gehele wereld, die toegewijd zijn om God te dienen en Zijn werk te doen. Indien u het adres of een telefoonnummer van een van onze dienaren wenst kunt u contact opnemen via een van de adressen en telefoonnummers, die vermeld staan aan het eind van deze *Bijbel Studie Les*, of kijk op onze website (www.ucg-holland.nl of www.ucg.org).

Op het moment dat we Gods Geest ontvangen, door de ceremonie van de doop, worden we de eigendom van Christus. Vanaf dat moment heeft God hoge verwachtingen van ons als Zijn kinderen. Hij verwacht van ons dat wij oprecht en enthousiast Zijn manier van leven volgen en lichten zijn in deze wereld.

OM UW BEGRIP TE VERGROTEN

Om nog beter de punten, die in deze les zijn behandeld, te begrijpen kunt u een van de volgende gratis boekjes aanvragen:

- *Life's Ultimate Question: Does God Exist?*
- *Creation or Evolution: Does It Really Matter What You Believe?*
- *Sunset to Sunset: God's Sabbath Rest.*
- *The Church Jesus Built.*
- *God's Holy Day Plan: The Promise of Hope for All Mankind.*
- *You Can Have Living Faith.*
- *Transforming Your Life: The Process of Conversion.*
- *Making Life Work.*

Voor een gratis exemplaar van (een van) deze boekjes kunt u contact opnemen met een kantoor in uw land, of het land het dichtst bij u, die hieronder vermeld staan, of bezoek onze website www.gnmagazine.org.

Punten ter overweging

De volgende vragen zijn bedoeld als studiehulp, om u te prikkelen verder na te denken over de punten die in deze les behandeld zijn en u te helpen deze persoonlijk toe te passen.

We willen u adviseren om de tijd te nemen om uw antwoord op deze vragen uit te schrijven en te vergelijken met de gegeven bijbelverzen. Neemt u alstublieft contact met ons op als u commentaar of suggesties heeft of als u vragen heeft over deze les.

- Is het mogelijk om God de Vader en Jezus Christus tevergeefs te aanbidden? (Matt. 7:21-23; 15:7-9).
- Beschrijft de Bijbel het christendom als een manier van leven? (Hand. 9:1-2; 18:26; 19:9, 23; 22:4; 24:14, 22).
- Wordt er van ons verlangd om Gods wil te doen als wij Gods manier van leven willen volgen? (Matt. 7:13-14, 21-23).
- Wat zijn enkele van de fundamentele principes die Gods weg anders maken van de wereldse, egoïstische weg? (Fil. 2:3-5; Matt. 6:33; Luk. 10:25-28; 1 Joh. 5:3).
- Op welke manier dienen wij volgens de Bijbel God en onze naaste te behandelen? (Matt. 22:37-39; Kol. 3:18-22).
- Hoe dienen we de tweerichtingscommunicatie met God in de praktijk te brengen? (1 Thess. 5:16-18; 1 Joh. 5:14; Spr. 15:29; 2 Tim. 2:15; 3:15-17; Hand. 17:11; Rom. 10:14).
- Welke dag van de week onderhouden degenen die Gods manier van leven volgen als rustdag om te laten zien dat zij hun Schepper eren en meer van Hem willen leren? (Ex. 20:8-11; Hebr. 10:24-25).
- Wat is levend geloof? (Jak. 1:22-25; 2:19-20).
- Hoe dienen Christenen met hun problemen en moeilijkheden om te gaan? (1 Petr. 4:12-14; Jak. 1:2-4).
- Hoe dienen Christenen hun liefde jegens burens en zelfs vijanden te laten zien? (Jak. 1:27; Hand. 20:35; Matt. 5:43-45; Rom. 13:9).
- Welk voorbeeld van christelijke verantwoordelijkheid verwacht God dat wij geven en op welke manier zal dat voorbeeld van invloed zijn op de mensen om ons heen? (Ef. 5:3-5; Matt. 5:14-15; 1 Petr. 3:15-16).

© 2001 United Church of God Holland, Alle rechten voorbehouden.

Zover niet anders aangegeven zijn de in deze publicatie aangehaalde bijbelverzen afkomstig uit de NBG. *Auteurs* John Ross Schroeder bijdragende schrijvers: Jerold Aust, Gerhard Marx. *Redactie:* Scott Ashley, John Bald, Peter Eddington, Roger Foster, Jim Franks, Bruce Gore, Roy Holladay, Paul Kieffer, Graemme Marshall, Darris McNeely, Burk McNair, David Register, Marcos Rosales, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Donald Ward, Robin Webber, Lyle Welty, Dean Wilson. Vertaling: Germ Ensing, Martin Arendsen. *Ontwerp:* Shaun Venish.

United Church of God Holland

The Good News
Postbus 93, 2800 AB Gouda, Nederland.
Telefoon/fax 084-8704080
E-mail: info@ucg-holland.nl
Website: www.ucg-holland.nl
Bankrekening: 53.83.60.747
Girorekening: 3276780

Deze uitgave is gratis en is mogelijk geworden door de vrijwillige bijdragen van leden van UCG Holland en sympathisanten die dit werk steunen. Giften zijn altijd welkom en worden dankbaar geaccepteerd. Giften in Nederland gegeven aan UCG Holland zijn aftrekbaar voor de belasting.

Overige postadressen:
United States: United Church of God
P.O. Box 541027, Cincinnati, OH 45254-1027
Tel: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Websites: www.ucg.org
E-mail: info@ucg.org
Duitsland: Vereinte Kirche Gottes/Gute

Nachrichten, Postfach 30 15 09, D-53195
Bonn, Germany
Tel.: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637

Italië: La Buona Notizia, Chiesa di Dio
Unita
Casella Postale 187, 24100 Bergamo, Italy
Tel.: 0039-035583474 Fax: 0039-035582140

Website: www.labuonanotizia.org
E-mail: redazione@labuonanotizia.org
Zuid Afrika: United Church of God, Southern Africa, P. O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205
Tel./fax: 043 748-1694
Website: www.ucgrsa.org,
E-mail: rsa@ucg.org

Spaanstalige gebieden: Iglesia de Dios
Unita
P.O. Box 541027, Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Tel.: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795